

maal om de tvende Kjønns hele Natur og Væsen og de Conseqventer, der deraf maa udledes, kan Vorherre ikke have gjort nogen Forskjellighed for nogle saa Bredegrader. Jeg troer altsaa, at der foreligger et almindeligt Svar paa dette Spørgsmaal, især da det ikke er nye Love, her er Tale om, men disse i England gaae tilbage til den ældste Tid, og selv i Østerrig, som vi dog ellers ikke pleie at see op til, allerede gaae tilbage til 1753, saa at man altsaa der har en lang Række af Aars Erfaring for sig, og dersom Loven havde der udvirket alle de Ulemper og Farer, som man nu paapeger som mulige, saa maatte man der forlangt være kommen tilbage fra saadanne Ulfkuelser, som maaffee, fordi en Dame er bleven Keiserinde i Østerrig eller slikt, kunne have faaet hurtigere Indgang, end de ellers vilde have faaet, men som dog have bestaaet Kampen og gaaet seirtrige ud af den, mod alle Jurister, der dog i deres store Majoritet ere Mænd, saa at de der staae som aldeles uansøgte Retsætninger. — Hvad nu den Betragtning angaaer, som Udvalget har tilladt sig kortelig at antyde, saa troer jeg, at hvis man kan see Dvinden som Hustru, som Enke og som ugift Pige i de forskjellige Livsstillinger, saa er dermed Begrebet omtrent udtømt. Ugesom det jo af den ærede Justitsminister bestemt er indrømmet, om end ikke i den fulde Udstrækning, som Udvalget har paastaet det, saaledes troer jeg, at Enhver vil kunne bevare Spørgsmaalet derhen, at i det Hele taget er Dvindens Forhold som Hustru med Hensyn til Familiens Belysere ligesaa vigtigt som Mændens, og at, om end Manden har større Evne til at erhverve, saa har Dvinden en fuldkom-

men ligesaa stor Gave til at bevare, og at der, hvor der er Misforhold tilstede, er det oftere Mandens end Dvindens Skyld. De Exempler ere overordentlig talrige, hvor en heel Familie bæres oppe tiltrods for Mandens Feil, fordi Huusmoderen med en mageløs Selvfornægtelse og Flid bøder paa de sorgelige Følger, som de ellers vilde medføre. Det er i alt Fald et Vidnesbyrd, som Udvalget og dets Medlemmer hver for sig i saa Henseende kunne aflægge. Den ærede Justitsminister har ikke oplyst Noget, som skulde kunne svække det Argument, der hentes fra, at hos os Enken jo er i en uansøgt Besiddelse af en Fuldmyndighed, hvis Begrænsning gennem Lovværg er uden al praktisk Betydning, og denne Praxis er saa gammel, at, hvis der deraf var opstaaet nogen sær Ulempe, da maatte den forlangt have været sporet, og denne Enkens Ret er saa omfattende, at den endog saa tildeler hende Fuldmyndighed i en langt yngre Alder end den, hvori Manden kan opnaae samme. Jeg troer heller ikke, det kan tilbagevises, at dette Argument er dobbelt stærkt, da den Indskrænkning, Loven søger i Lovværg-Instituttet, er udsløttet, udsløttet ikke i den Forstand, at hun aldeles ikke skulde behøve Lovværg, men i den Forstand, at det ikke gjør nogen Indskrænkning i hendes selvstændige Raadighed; thi hun kan ikke blot tage til Lovværg hvem hun vil, men hun kan tage en Lovværg, saa ofte hun vil, hun kan affædige ham, naar hun vil, hun kan i en Time stifte Lovværg ti Gange, og saaledes er altsaa den Indskrænkning, der i saa Henseende finder Sted, ikke længer nogen Indskrænkning.